

Folk, der bedømte Mads Vestrup efter hans Ydre, tog gerne helt fejl af ham og ansaae ham blandt andet for en Mand med en taabelig Selvfølelse. I Virkeligheden havde han meget beskedne Tanker om sig selv og Forsynets Bestemmelse med ham. Aldrig var det faldet ham ind, at han kunde være udset til at blive den genrejsende Kraft i det danske Folk og den danske Kirke. Han vidste altfor godt, at hans boglige Viden var mangelfuld, og at han heller ikke besad den ydre Personlighed eller den Art Veltalenhed, der virkede paa Masserne. Han havde derfor hidtil uden lang Betænkning afslaaet de forskellige Opfordringer til at træde ind i det offentlige Liv, som han i Aarenes Løb havde modtaget — rigtignok for det meste af Folk, der uden at bekymre sig om hans religiøse Anskuelser, kun kendte ham som den paalidelige Demokrat, der paa Valgdagen var Stiller for Almuens Talsmand.

Saa sad der ogsaa i hans Sind en skjult Frygt, der havde holdt de dumpe Kampdrifter i hans Blod i Tømme. Ungdomsminderne fra den store By skræmmede ham. For sin Barnetro frygtede han vel ikke mere; men der var andre Farer i Sodoma, og han havde jo set, at kun faa af de Mænd, som kom ind i det politiske Livs Hvirvel, slap ud derfra uden at have taget Skade paa Karakteren. Selv støtte jyske Bønder i Vadmel vendte efter blot et Par Aars